

„Zraniteľný, nežný príbeh,
ktorý sa nedá pustiť z rúk.“

– **Kirkus**

Adelaide

Genevieve Wheeler

Ljndeni

Adelaide

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatrosmedia.sk

Ljndeni

Genevieve Wheeler

Adelaide – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2024

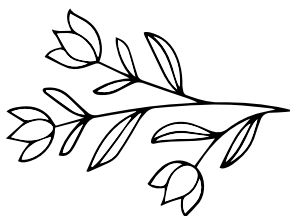
Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

 ALBATROS MEDIA

Adelaide

GENEVIEVE WHEELER

Adelaide

Z angličtiny preložila Elena Guričanová

Ljndeni

Genevieve Wheeler: *Adelaide*

Text Copyright © 2023 by Genevieve Wheeler

Published by arrangement with St. Martin's Publishing Group.

All rights reserved.

Translation © Elena Guričanová, 2023

Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2024

E-book konverzia © Grafické a DTP studio Albatros Media

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-3828-6

ISBN e-knihy 978-80-566-4343-4 (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-566-4347-1 (epub)

ISBN e-knihy 978-80-566-4348-8 (mobi)

*Venujem svojim rodičom, sestrám
a mnohým ženám, ktoré zbierali čiepky mojej duše.*

Poznámka autorky

Adelaide je fiktívny príbeh. Ako mnohé iné príbehy, aj tento je do istej miery inšpirovaný životnými skúsenosťami. Všetky postavy, dialógy a udalosti sú však stopercentne vymyslené. Možná súvislosť so skutočnými udalosťami, organizáciami alebo osobami – živými či mŕtvymi – nie je zámerná a nechcela som ju ani naznačiť. No tá láska, ten zármutok, tá bolesť, tá radosť, tie pocity, tie pocity, tie pocity? Všetky sú pravé – existujú, žijú a dýchajú aj mimo stránok. Dúfam, že aj vám budú pripadať z celého príbehu najreálnejšie. Pre mňa to jednoznačne platí.

Rozprávame si príbehy, aby sme mohli žiť.

Joan Didion: *Biely album*

Viem, že tá samopašná šelmička menom láska si ma nájde,
keď budem pripravená, ale teraz je čas písať.

Beck Dorey-Stein: *Z rohu elipsy*

Prológ

Pri páde na absolútne dno je najbizarnejšie, že nikdy nevie-
te, kedy ste naň vlastne rachli. Nekontrolovateľne sa rúтите
nadol, sviští okolo vás vzduch a pri každom náraze si po-
myslíte: *toto už musí byť ono, však?*

Keď sedela v nemocničnej izbe v Chelsea a ospalo zo seba súka-
la odpovede – momentálne citové rozpoloženie, rodinná anamné-
za problémov s duševným zdravím, presný počet tabletiiek, ktoré
pred chvíľou zhltna –, Adelaide ešte vždy trochu pochybovala, že
toto je ono: absolútne dno. Čakala, že sa pod ňou preborí podlaha
alebo sa na ňu zrúti strop, že ju čosi stiahne ešte hlbšie. *Toto ešte
nemôže byť ono*, pomyslela si. Zatiaľ to nikdy nebolo ono. (Tento-
raz sa však dostala najbližšie.)

Celeste sedela na stoličke naľavo od nej, v lone držala igelitku
z Tesca plnú dobrôt. Asi pred hodinou za ňou prišla do nemoc-
nice a zovrela ju v objatí, na ktoré Adelaide nikdy nezabudne,
opatrnom a láskavom zároveň. Nechať sa dobrovoľne hospitali-
zovať so samovražednými úmyslami – najmä keď zo seba tie slová
nevládzete zrozumiteľne dostať (*Mám sa...mo...rva... ždené...
skony. Nemohla by som vám to proste napísať?*) – je veľmi nezvyčaj-
ná skúsenosť a Adelaide si podporu kamarátky nesmierne cenila.
Celeste jej pomohla vyplniť medzery v rozhovoroch s personálom
aj na papieri, do kolónky „núdzový kontakt“ bez váhania načar-
bala svoje číslo. *Teraz je zo mňa starostlivá pani učiteľka*, vysvetlila

a dávala na Adelaide pozor ako na svojich škôlkarov, v čakárni ju kŕmila praelíkmi a hladkala ju po vlasoch.

Smú na absolútne dno chodiť návštevy?

Nech je to, ako chce, Adelaide si vydýchla, keď ju Celeste prišla podržať. Tesne za jej úľavou sa však skrýval vír temnejších pocitov. Uvedomovala si, že klesla hlbšie než kedykoľvek predtým, našla v sebe novú temnotu. Srdce jej ešte vždy blahosklonne bilo, na jazyku ju štípala soľ z praelíkov, Adelaide však už nechcela žiť. Jej telesná schránka držala pokope – hlava, ramená, kolená, palce a tak ďalej –, no vnútri, v jej mysli, zostala len hŕba ostrých čriepkov, ktoré k sebe vôbec nepasovali. Neverila, že ich ešte niekedy dokáže poskladať dokopy. Netúžila zomrieť v pravom zmysle slova, nechcela len prestať existovať. Už nebyť. A nech jej pripadala akokoľvek strašidelná, smrť videla ako jedínú schodnú cestu. Za hrst piluliek, poriadny hlt vody a bude slobodná – čriepky jej bytosti sa jednoducho zametú a premiestnia sa do inej duchovnej sféry.

Adelaide sa v to ráno nezobudila s rozhodnutím, že bude jej posledné. Ani jej to nezišlo na um. Dopriala si latré, ale chutilo prinajlepšom priemerne, a ak ju pamäť neklame, zjedla len rozmrvenú cereálnu tyčinku – slabota oproti južanskej hostine, o ktorej odjakživa vtipkovala, že by si ju priala ako posledné jedlo (makaróny so syrom, kukuričný chlieb, vyprážené zelené paradajky a parádnu čokoládovú tortu, prosím a ďakujem). Nenapísala odkaz ani testament, neurobila žiadne prípravy.

September sa pomaly chýlil ku koncu, no slnko svietilo prekvapivo jasne a veselo, mraky mu zdvorilo uhýbali z cesty. Adelaide si v to ráno trochu dlhšie pospala a v sprche si stihla zaspievať pár muzikálových árií. V metre ulovila voľné sedadlo a presne o pol jednej zavolała mame, ktorá práve doma v Massachusetts pozerala rannú šou, a zablahoželala jej k narodeninám. Iste, spamätávala sa z ťažkého rozchodu, ale v ten konkrétny deň sa nestalo nič vy-

slovene *zlé*. Nič ju nenabádalo k neodkladnému odchodu z tohto sveta. V ten deň sa predsa sťahovala! Začínalo sa niečo nové! Pozitívne! Vzrušujúce!

No pomaličky a potom v jednom prudkom slede – tak sa predsa rozpadáva každý človek aj každá vec – sa jej všetko začalo vymykať z rúk.

Prevzala si kľúče od svojho nového bytu a postrehla, že pohovky sa k sebe nehodia. Keď sa spýtala na dodávateľa elektriny, prenajímateľka prevrátila oči (*Povedzte mi ešte raz, čím sa vlastne zaoberáte? Ešte nikomu som to nemusela vysvetľovať.*) Na ten deň si vzala voľno, no napriek tomu ju čakal kopec roboty, sťahovači meškali a *naozaj si nesmiem na stenu zavesiť žiaden obraz?* Ach, doriti, potrebovala si na chvíľu ľahnúť.

Pri pohľade späť to znie absurdne – *pohovky sa k sebe nehodili a nechcelo sa mi písať mediálnu stratégiu, tak som sa rozhodla, že sa radšej zabijem* –, Adelaide však už mlela z posledného. Nemala v zásobe ani kvapku mentálnej energie, ktorá by ju postavila na nohy, potisla vpred, pomohla jej prekonať úzkosť. Mrkla na Twitter, aby sa trochu rozptýlila, a zistila, že *ju* si uctili v rámci Londýnskych literárnych cien – zaslúžene ju ocenila literárna komunita, do ktorej sa Adelaide tak zúfalo túžila začleniť –, a zrazu už ďalej nevládala. Už nevládala žiť.

Adelaide si ani neuvedomila, že sa rozplakala, až po chvíli pocítila na lícach štipanie soli, a keď pozrela dolu, tričko mala mokré od slz. Vtedy si napustila do pohára vodu, z kabelky vylovila pohotovostnú zásobu Xanaxu a začala tabletky prehĺtať ako lentilky.

Ešte dobre, že bod zlomu dosiahla práve na mamine narodeniny – narodeniny, ktoré presne pred troma rokmi oslávili tým, že na svet privítali Adelaidinho synovca. Šťastie v nešťastí. Sedela na nenavlečenom matraci, v jednej ruke pohár vody, v druhej nádobka s tabletkami – päť už prehltla, zostávalo asi dvadsať – a pomyslela si: *možno by som to mala doraziť zajtra. Možno by som nemala poškrvniť narodeniny svojich najmilších*

samovraždou. (Čo by ju asi zastavilo, keby sa takto zrútila o deň či dva neskôr?)

Adelaide zavolala na tiesňovú linku, počkala na sťahovačov, zavolala Celeste. Poslala správy príbuzným a najlepšej kamarátke Eloise. Párkrát sa zhlboka nadýchla, zviezla sa taxíkom na urgentný príjem. Sedela v čakárni a uvažovala, či naozaj dosiahla absolútne dno, alebo musí padnúť ešte hlbšie.

Meno?

Adelaide Williamsová. S písmenom E.

Williamsová s E?

Nie, Adelaide. Adelaide s E na konci. Všetci naň zabúdajú.

Vek?

Dvadsaťšesť.

Národnosť?

Americká, ale mám trvalý pobyt v Británii. Povolenie

na pobyt mám so sebou, keby ste ho potrebovali.

Netreba. Povolanie?

Manažérka komunikácie, robím PR pre technologickú firmu.

Stav?

Adelaide si vymenila pohľad s Celeste. *Slobodná.* Odkášľala si. *Veľmi slobodná.*

Sestrička sa zarazila a bez slova ju nabádala, aby povedala niečo viac. Adelaide mlčala.

Nedávno prekonala rozchod, vysvetlila za ňu Celeste. *Veľmi nedávno. Dosť nepríjemný rozchod.*

Sestrička, kyprá dáma vo fialovej uniforme, so silnými dioptriami a s barbadoským prízvukom, prikývla a načarbala si akúsi poznámku. Adelaide bola presvedčená, že sa jej práve prehnanlo hlavou: *aha, ďalšia dievčina so zlomeným srdcom, ktorá sa hrá na Júliu a my kvôli nej musíme mrhať časom a zdrojmi.* Adelaide jej také myšlienky vôbec nezazlievala, sama totiž mala zo seba rovnaký dojem.

Na prostredníku mala vytetovaný symbol Venuše a v novom byte ju čakala nevybalená škatuľa s ceduľkou FEMINISTICKÁ LITERATÚRA. Iste, vedela sa bezhlavo zabuchnúť a zbožňovala filmy Richarda Curtisa, ale Adelaide si o sebe nikdy nemyslela, že by ju neopätovaná láska mohla totálne pohltiť. Veď chalani sú nanič! Čo tam po nich! Ženy sú lepšie, múdrejšie, silnejšie! Ibaže sa práve ocitla v nemocničnej izbe a na otázku o rodinnom stave odpovedala cynickým *veľmi slobodná*, ako keby sa nedokázala zmieriť so skutočnosťou, že ju jeden konkrétny chalan nemiluje.

Majú v nebi aj sekciu pre samovrahov? Adelaide si predstavila fajčiarsky salónik z mexickej reštaurácie vo svojom rodnom meste a veľké osobnosti literatúry, ako nezáväzne konverzujú nad popolníkmi a červenými umelohmotnými miskami plnými tortillových čipsov. Bavila by sa s ňou Virginia Woolfová, keby sa tam objavila?

História problémov s duševným zdravím?

Hej, tak trochu. Keď som bola na strednej, diagnostikovali mi úzkosť a depresiu. Mama ju odviekla k psychiatrovi, lebo Adelaide po svojom prvom rozchode mesiac nespala ani nejedla, pás sa jej scvrkával a mamine obavy rástli. História sa opakuje. Máam aj ob-sedantno-kompulzívne sklony. Dnes sa mi, ehm, prejavili. Nevieam, ako by som to lepšie nazvala.

Prejavili?

Hej, lebo pohovky v mojom novom byte sa k sebe nehodili.

Sestrička tú odpoveď nekomentovala.

Beriete nejaké lieky?

Len antikoncepciu, v prvom rade kvôli endometrióze. Občas si dám aj Xanax, ako napríklad dnes.

A koľko Xanaxu ste si dali dnes?

Takých šesť-sedem miligramov. Myslím, že viac nie.

Naraz?

Naraz.

Ako sa cítite teraz?

Som dosť ospalá, ale v pohode.

Vyskytli sa problémy s duševným zdravím aj vo vašej rodine?

Ehm, hej. Adelaide sa nemiestne zachichotala – keď vyrastala, telefonáty na psychiatriu boli na dennom poriadku. Takmer každý v mojej rodine má nejakú duševnú chorobu, teda okrem tatka. Je obklopený šialenými ženskými. Teda vlastne bol.

Poviete mi aj podrobnosti?

Jasné. Moja sestra Izzy má bipolárnu poruchu. Druhá sestra Holly má poruchu pozornosti. Mama má klinickú depresiu.

Pokusy o samovraždu?

Hej, niekoľko. Väčšinou sestra, tá s bipolárnou poruchou.

Párkrát aj mama.

A vy ste sa už o samovraždu pokúsili?

Nie, naozaj nie. Na strednej som si písala do denníka dosť pochmúrne veci, ale o samovraždu som sa nikdy nepokúsila.

Stručný a vecný rozhovor jej vyhovoval. Žiadne hmkanie ani dlhé nepríjemné pohľady do očí, žiadne *a aké pocity to vo vás vyvolalo* zakončené troma bodkami namiesto otáznika. Jednoznačné otázky s jednoznačnými, konečnými odpoveďami. Rozhovor mal podivne upokojujúci rytmus, ako keby tempo určoval metronóm, ako keby si hádzala loptu o stenu.

A prečo ste sa o to pokúsili dnes?

Odpoveď na túto otázku rytmus naruší. Pohovky, rozchod, robota – všetky možné spúšťače a urýchľovače. Udalosti a pocity, ktoré ju do tejto situácie doviedli, sa však nehromadili len počas jedného popoludnia, ale omnoho dlhšie, nevzbĺkli z ničoho nič. Nedali sa tak ľahko vystihnúť a vysvetliť.

Srdce sa jej totiž nezlomilo len raz. Počas posledného roka, alebo skôr desaťročia, sa lámalo znovu a znovu a zakaždým, keď sa pokúšala dať čriepky dokopy a pospájať ich metaforickým lepid-

lom, všetko sa znovu rozsypalo. Po každom údere boli kúsky čoraz menšie, už sa sotva dali rozoznať a znovu poskladať.

Ehm, hlesla. Ani neviem, ako to vysvetliť. Je to dosť dlhý príbeh. Viac dlhých príbehov dokopy.

Sestrička odložila poznámkový blok. *Pomohlo by, keby ste to všetko vyrozprávali?*

Jar

Londýn, Anglicko

2018

Jeden

Na pätách sa mi odlupujú obrovské kusy kože a dnes by som asi nemala sexovať, že?

Adelaide podobné veci bežne vykrikovala cez celý byt a jej spolubývajúca Madison si na rozhovory tohto typu muse-la rýchlo zvyknúť. Na Bostonskej univerzite sa zbežne poznali – patrili do toho istého sesterstva –, ale okrem členských stretnutí a iných povinných záležitostí spolu netrávili veľa času. Iné študijné odbory a kamarátske partie a tak. Raz popoludní, pár rokov po promóciách, sa Adelaide prostredníctvom Facebooku dozvedela, že aj Madison sa chystá do Británie na magisterské štúdium. Nuž, povedala si, *kamoška by sa mi tam zišla*. Poslala jej správu a akosi Madison presvedčila, aby sa vykašlala na internát a pohľadala si s ňou byt v severnom Londýne.

Päť dní predtým, než pristáli na letisku Heathrow, podpísali elektronickú zmluvu na krásny viktoriánsky byt v Highgate – samé dekoratívne sklo, ošúchaná maľovka a starožitný nábytok –, ktorý rýchlo dotvorili záramovanými plagátmi z blších trhov a množstvom drobných svetielok. Skrinky plné čokoládových sušienok a mletej kávy, parapety obložené prázdnyimi fľašami od vína, ktoré slúžili ako svietniky. Polaroidové fotky dvojice dievčat s výraznou očnou linkou, v ligotavých šatách a lacných umelých kožuchoch zakrývali kadejaké škrabance a škvrnky na chladničke – spotrebiči, ktorý vydával podivné piskľavé zvuky a hrozilo, že už-už vypovie službu.

Hneď v prvý večer sa novopečené spolubývajúce opili v miestnej krčme plnej zaprášených kožených kresiel a starých chlapov, pri stole v rohu sa naphávali vegetariánskymi burgermi a chichotali sa. Rozhovor sa od politicko-filozofických tém rýchlo prehupol na otázky typu *Pamätáš si tú babu, ktorú z jedného žúru vynášali na nosidlách, keď sme boli druháčky? To som bola ja!* a *Ktorú členku Spice Girls si mala kedysi najradšej?* Skamarátili sa rýchlo a bez problémov a chvalabohu za to.

Začiatkom semestra Madison zašla na jogu pre nových študentov a – riadením osudu, za ktoré bude Adelaide naveky vďačná – podložku si zložila práve vedľa dievčiny so slabým novoanglickým prízvukom v tričku s logom Bostonskej univerzity. Volá sa Celeste, napísala Madison. Celeste bola od nich o pár rokov staršia, ale tiež sa práve presťahovala do Londýna na magisterské štúdium (rovnaká škola ako Madison, trochu iný odbor). Zašla by si s nami potom na drink? Adelaide zašla, nenechala sa dvakrát ponúkať.

Rovnako ako presvedčila Madison, aby sa s ňou nasťahovala do bytu, a uhovorila Madison a Celeste, aby s ňou trávili nespočetné večery v krčme (*budeme tam poctivo študovať!* vravievala so širokým úsmevom), Adelaide spolubývajúcu pár dní predtým donútila, aby spoločne vyskúšali veľmi intenzívnu masku na nohy z akejsi stránky s kórejskou kozmetikou, hoci jej zápach podozrivo pripomínal bielidlo. Teraz sa jej nohy v podstate liečili. Pri letmom pohľade by sa zdalo, že Adelaide má namiesto chodidiel dva veľmi široké, veľmi bledé hady, ktoré práve menia kožu.

Moje sú na tom rovnako, je to desivé, povedala Madison, pozrela na spodky vlastných nôh a podala Adelaide šálku červeného vína (všetky poháre boli špinavé, ako vždy). *Vieš, že nemusíš hneď ísť do postele s každým chlapom, s ktorým ideš na rande, však?*

Adelaide sa zasmiala. Keď mala dvadsaťdva, po necelých piatich rokoch celibátu sa strmhľav vrhla do sveta zoznamovacích aplikácií a vzťahov na jednu noc – každý týždeň zviedla iného cudzinca

textovými správami či v spotenej tlačnici na tanečnom parkete. Najprv v New Yorku, potom v Londýne.

Dnešné rande bude rovnaké, predpokladala. Stretne sa s tým chalanom a roztopí sa, keď začuje jeho prízvuk (Adelaide žila v Londýne už sedem mesiacov, ale ešte to nestratilo svoje čaro). On si bude robiť posmech z americkej politiky a spýta sa, či život v New Yorku pripomína epizódu *Priateľov*. Ona sa bude smiať na jeho vtipoch, on jej prepáči, keď nešikovne prevrhne pohár. V istom okamihu sa poberú do jeho alebo jej bytu, leda bolo odbavia priemerný sex a aférka sa skončí ešte pred východom slnka. Stalo sa to zvykom.

Minulý týždeň mala Adelaide tri „vzťahy“ na jednu noc v priebehu šiestich dní. Minulý mesiac sa raz bozkávala s dvoma chlapmi v ten istý večer v špinavom bare v Shoreditchi. Nesúviselo to s nízkym sebavedomím, ale s túžbou po kontrole. Máločo jej spôsobovalo väčšie opojenie, než schopnosť pozrieť cudzincovi do očí, prejsť mu jazykom po spodnej pere a potom vypadnúť z baru, z jeho bytu alebo odkiaľkoľvek, len čo sa jej zažiadalo odísť. Adelaide ako dvadsiatnička objavila schopnosť rozhodovať o vlastnom tele, ktorá jej ako tínedžerke chýbala (lepšie povedané, niekto jej ju ukradol), a s nesmiernou radosťou ju využívala.

Vraj sa nemusím vyspať s každým? Odpila si vína a žmurkla na Madisonin odraz v zrkadle, potom sa znovu sústredila na nanášanie čiernej očnej linky. *To mi je novinka!*

Adelaide sa pustila do žehlenia vlasov, dokonale si vyrovnávala dlhé tmavoblondávé pramene. Madison sa usadila na okraji vane a sledovala ju, zasmiala sa na jej snahe skrotiť pridlhú ofinu. Bavili sa o seminárnych prácach, výletoch plánovaných na najbližšie leto (plavba na člne vo Francúzsku!) a *pánabeka, vedela si, že Marissa a Josh sa v Miami zasnúbili? Dobré si pamätám, ako som jej držala vlasy nad záchodovou misou v ten večer, keď sa zoznámili*. Napokon si Adelaide preliala zvyšok vína do plastovej fľaše, prebehla si zuby jazykom – *všetko ok?* zaškerila sa na Madison. *V pohode*, prikývla Madison. Úbohé šupinaté nožičky si suchla do

kvetovaných balerínok a modlila sa, aby si ich chalan, s ktorým sa chystá na rande, príliš nevšímal.

Dotyčný sa volal Rory Hughes a Adelaide sa ešte nerozhodla, či je jej typ alebo nie. Zoznámili sa cez internet a väčšina fotiek na jeho profile boli rozmazané skupinové zábery (chlapi ich z nejakého nepochopiteľného dôvodu používajú veľmi radi), na ktorých ani poriadne nerozoznala, ako vyzerá. No zakaždým poslal kopu srdiečok, mal rád Spice Girls a správy, ktoré si vymieňali, jej vždy vyvolali úsmev na tvári. Keď už nič iné, Adelaide dúfala, že ju čaká pozvanie na drink a príjemný rozhovor. Navyše, vyspať by sa s ním aj tak radšej nemala – čakali ju nedopísané seminárky a skúšky, na ktoré sa potrebovala učiť. *Nebudem sa dlho flákať*, ubezpečila spolubývajúcu a hodila na seba koženú bundu.

Pred desiatou som doma, vyhlásila.

(Nie, Adelaide pred desiatou domov neprišla.)

Keby sme Adelaidin dospelý život mali rozdeliť na dve, rozkrojiť ho ako melón, jednotlivé časti by sa volali *Pred Rorym Hughesom* a *Po ňom*. Na každej strane by sedela iná Adelaide.

Cestou na rande, keď v metre popíjala zvyšky vína a dookola si púšťala pesničku Pony od Ginuwina, netušila, že toto je ono, že prežíva posledné chvíle v istej verzii svojho tela, svojej osobnosti. Keby to bola vedela, možno by niečo urobila inak, možno nie. (Pravdepodobne nie.)

Navrhol, aby sa stretli pri divadle Old Vic, kúsok pešo od stanice Waterloo. Adelaide tam už raz bola, asi pred troma rokmi na predstavení *Clarence Darrow*.

(Neskôr sa dozvie, že Rory bol na tom istom predstavení – on sedel v mezaníne, ona vyhrala v lotérii lístky na prízemie. Často si predstavovala, že sa ich cesty v ten večer skrížili vo vestibule, že sa o seba v dave obtreli chrbtami rúk. Rada si predstavovala, že osud ich životy preplietol do nerozviazateľného uzla.)

Úhľadne zmotala drôtik slúchadiel a hodila si ich do kabelky, uvažovala, čo má ďalej robiť s rukami, keď ju oslovil akýsi hlas. *Adelaide? Ahoj.*

Celé telo jej zmeravelo.

Dva a pol roka predtým, než si pobalila veci z brooklynského apartmánu a presťahovala sa do bytu v Highgate, Adelaide strávila najpohodovejší semester v živote na študijnom pobyte v Londýne. Odjakživa mala pre to mesto slabosť, lebo pár rokov vyrastala na jeho okraji, ale netušila, že metropola zohrá v jej živote takú významnú, nezameniteľnú úlohu. Dovtedy nie. *Je to šialené, vravela kamarátkam cez Skype, tu som stále spokojná, ani sa neviem cítiť horšie. Verili by ste, že to je vôbec možné?* Mala minimum povinností a Hyde Park rovno pred dverami. Bolo to dokonalé.

Raz v priebehu toho semestra sa Adelaide nahodila do tmavomodrých šiat so vzorom drobných bielych kotvičiek a usadila sa s kamarátkami na otvorenej terase krčmy na brehu Temže. Popíjali bezodné džbány limonády s likérom Pimm's, sledovali veslárske preteky Oxford verzus Cambridge a vyhrievali sa v lúčoch slniečka, ktoré ich výnimočne poctilo svojou priazňou. Neskoro popoludní, opálená a opitá, ho zbadala.

Na sebe mal modrú košeľu a šatku a Adelaide sa doňho okamžite zamilovala. Hnedé kučery, ostro rezaná čeľusť, pripomínal mladého Colina Firtha. *Prestaň slintať nad tým cudzím chlapom*, napomenula ju kamoška. *Tváriš sa ako ožratý pstruh*. Zavrela ústa, vstala a zamierila za ním k baru – s dvoma prázdnyimi džbánmi v jednej ruke a naboso (topánky už odkopla, od rána ju tlačili). Celou cestou sa odhodlávala.

Čau, povedala a jemne ho štychla do ramena. *Prepáč, ale musím ti to povedať. Vyzeráš ako princ z disneyovky.*

Čože? Ehm, ahoj, zahabkal. *To je od teba pekné. Vďaka.*

Priateľsky ju potľapkal po pleci a obrátil sa späť k svojej partii. Adelaide však na jeho tvár nikdy nezabudla.

V priebehu nasledujúcich rokov tú historku donekonečna opakovala. Vždy, keď sa smiala na svojom katastrofálnom nedostatku sexepilu a kamarátky zdvorilo krútili hlavou, vytasila práve túto anekdotu. *Vidíte? vyhlásila zakaždým. Som typ ženskej, ktorá pri-pochoduje k cudziemu chlapovi bez topánok a povie mu, že vyzerá ako princ z disneyovky!* Bolo to neskutočne trápne a smiešne a pre Adelaide Williamsovú dokonale typické.

Vôbec nečakala, že sa ten princ v jej živote objaví ešte raz, znovu ju priateľsky potľapká po pleci pred divadlom Old Vic a predstaví sa ako Rory.

Na okamih jej padla sánka. Ako je možné, že jej to nedocvaklo skôr? Ako ho mohla nespoznáť? *Pánabeka, čau, ja som Adelaide, vyhrkla. Tak rada ťa spoznávam! Smiem ťa objat? Ja ťa objímam!*

Našťastie, v Londýne jej agresívne priateľskú náтуру nejakým zázrakom vnímali ako súčasť jej amerického šarmu, nie ako varovný náznak, že raz bude na večeru králik à la *Osudová príťažlivosť*. Zrejme za to vďačila svojmu prízvuku. Rory so smiechom opätovoľ jej objatie, potom trochu vypál hruď.

Ideme na to? spýtal sa.

Robil to zo zvyku. Keď bol nervózny, nafúkol hruď ako vtáčik – v snahe pôsobiť odhodlane, statočne či sebavedome – a vypustil zo seba frázu typu *Ideme na to?* Adelaide sa tak veľmi tešila, že môže byť v jeho blízkosti, vedľa neho, s ním (s ním!), že zakaždým zmäkla a urobila mu po vôli. Aj keby jej tú otázku položil na okraji útesu a ukázal do skalnatej rokliny pod nimi, Adelaide by naradostene odpovedala: *Ideme!*

Teraz však nestáli na okraji útesu, ešte nie. V tento konkrétny večer ju Rory zaviedol do ošarpaného talianskeho baru na Lower Marsh Street, rozvoniavala tam pražená káva a na vŕzgajúcich drevených stolíkoch boli kruhové flaky po pohároch. Pred stretnutím sa jej opýtal, či jej vyhovujú skôr hlučné krčmy, alebo útulné

miestečka s intímny osvetlením. Uprednostnila druhú možnosť, a keď sa poobzerala, zagratalovala si k skvelému výberu.

Čo ti prinesiem na pitie? spýtal sa.

Čokoľvek! Mám rada všetok alkohol, vyhrýkla v snahe pôsobiť rozpačito a nenáročne.

Rory na ňu čudne pozrel, ale o pár minút sa vrátil a v každej ruke niesol Aperol spritz. Vo veľkých pohároch plných oranžového nápoja sa pohojdávali pásikavé papierové slamky. *Na zdravie,* povedal.

Rozhodla sa nepovedať mu, že sa už stretli, a zatiaľ si to sladučké tajomstvo nechať pre seba. Spoliehala sa, že si to nepamätá.

Rory študoval v Cambridgei, ročnú pauzu v štúdiu strávil na farme v južnom Francúzsku. Chvilu pracoval pre právnickú firmu, vzal si rok voľna a v Alabame robil právneho zástupcu pro bono, potom na pár týždňov vyskúšal filmovú školu v Los Angeles – *len tak pre srandu* – a to ho inšpirovalo, aby úplne zmenil zameranie. Teraz pracoval pre začínajúcu produkčnú spoločnosť, robil filmy za pár drobných, nosil tričká a rifle namiesto škrobených sivých oblekov a ani sa mu nechcelo veriť, o koľko je šťastnejší.

Podozvedala sa to pomedzi otázky o jej vlastnom živote, ktorými ju zahŕňal – o Štátoch, jej častom sťahovaní, o mesiacoch, ktoré strávila ako au pair v Paríži. Zaujímalo ho, ktoré seriály z Netflixu má najradšej a ktoré americké dobroty jej najväčšmi chýbajú, láskavo si z nej uťahoval, keď sa priznala, že občas sníva o makarónoch so syrom od firmy Kraft či penových cukríkoch opečených nad letným táborákom a budí sa s oslintanou bradou.

To vôbec neznie vábne, bránila sa. *Vyskrtneme to zo záznamu?*

Je to vtipné a rozkošné, povedal. *Celá si vtipná a rozkošná.*

Dopili prvý spritz. Potom druhý. Potom sa pustili do fľaše červeného vína. Adelaide sa ešte nikdy tak rýchlo dokonale neuvoľnila v prítomnosti cudzieho človeka a už vôbec nie fešáka, ktorý vyzeral takmer ako nakreslený.

Srať na moje chodidlá, napísala spolubývajúcej, keď si odskočila na WC. S týmto chlapom sa vyspím.

Ako inak, odpovedala Madison. S Celeste sme sa stavili.

Okolo pol dvanástej – čiže štyri a pol hodiny po tom, ako sa zoznámili – ich čašníčka zdvorilo informovala, že pomaly zatvárajú. *Smieme upratať stôl?* Rýchlo dopili víno, Rory otvoril dvere a vyviedol Adelaide von na čerstvý vzduch. Zachvela sa.

Je ti zima? spýtal sa.

Len trošku, odpovedala. *Vydržím.*

Keby som mal kabát, tak ti ho ponúknem.

Namiesto toho ju objal a šúchal jej pleciami rukávmi svojho svetra. Na celom tele jej naskočila husia koža, Adelaide by si najradšej vyzliekla vlastnú bundu, len aby jeho ruky cítila priamo na koži. Voňal ihličnicami a čerstvo opratou bielizňou, v jeho blízkosti sa cítila ako na Vianoce.

Fakt škoda, povedal, ešte vždy ju objímal, *na tejto ulici boli nezávislé kníhkupectvá a originálne kaviarničky. Teraz samé reťazce. Svet pre pracháčov, čo?* Adelaide prikývla. *Bývam tu asi len dva roky, ale všetko sa aj za ten čas strašne zmenilo, je to smutný pohľad. Tuto bola čajovňa, prevádzkovala ju taká milá staršia pani. Každá šálka iná a všetko domáce.* Adelaide znovu prikývla. *Prečo toľko rozprávam o džentriifikácii?*

To isté som si všimla, keď som žila v Brooklyne, povedala. *Nevedela som ani prejsť po ulici bez toho, aby som na to myslela. Na to, ako sa všetko zmenilo. Fuj, kapitalizmus.*

Spoločne sa zasmiali a prišli na koniec ulice. *Takže,* povedal. *Ty asi pôjdeš tadiaľto.*

Adelaide sa obrátila k stanici, potom späť k Rorymu. Chytil ju za lakeť a pritiahol si ju bližšie, prstom jej nadvihol bradu a jazykom jej vkĺzol do úst. Presne si pamätá, ako sa vtedy rozhorela. Bola takmer polnoc a slnko zapadlo už pred pár hodinami, ale v jej spomienke obloha žiarila. Stáli na rohu ulice, vtáčiky spievali, slnko svietilo, mraky sa rozstúpili. Znie to ako príšerné kliše, ale v tom miniatúrnom vesmíre, do ktorého Adelaide vstúpila, keď prvýkrát pobozkala Roryho Hughesa, tma vôbec neexistovala.

Vôbec nemusím ísť tadiaľ, povedala, od jeho pier sa odtiahla sotva na centimeter, *čo ty na to?*

Zaváhal. *Čo tak tento víkend?* navrhol. *Máš v piatok voľno?*

Bola streda. Adelaide sa odmlčala, lovila v pamäti, aké má plány. V piatok sa chystala na večeru s Madison a Celeste, ale žeby potom?

Hups, piatok je príliš skoro, povedal. *Som moc nedočkavý, čo?*

Myslím, že v piatok mám neskôr večer čas, povedala. *Nejako sa dohodneme. Napíšeš mi?*

Samozrejme, uistil ju. *Bolo mi s tebou veľmi fajn.*

Aj mne sa to páčilo. Zaváhala. *Ale, ehm, naozaj si mi práve dal košom?*

Stisol jej ruku a vykročil cez ulicu, ešte sa so žmurknutím obzrel ponad plece a zanechal Adelaide v úvahách, či sa jej to náhodou celé nesnívalo. Chvíľku stála ako obarená, potom automaticky zavolała najlepšej kamoške.

Eloise, vyhrĺkla. Tuším som práve stretla toho pravého!

Dva

Adelaide sedela pri stole s Celeste a Madison – medzi nimi hory kváskového chleba a burraty, plus olivy ako pozornosť podniku – a podrobne im zrekapitulovala svoje rande: každú jeho otázku a historku, kozmické spojenie, ktoré medzi nimi jednoznačne existuje, a bozk (ten bozk!) na rozlúčku. Už rezervovala miesta v bare v Soho, kde sa s Rorym mala približne o hodinu a pol opäť stretnúť. V žilách jej kolovalo nadšenie a lambrusco.

Na Adelaide a jej ľúbostný život! vyhlásila Madison a zdvihla pohár so šumivým vínom.

Na Adelaide a jej ľúbostný život! zopakovala Celeste. *A jej kozy!*

Dievčatá sa zachichotali a štrngli si. Adelaide si obliekla podprsenku s takými mohutnými vypchávkami, že by jej poslúžila aj ako záchranná vesta, lebo chcela na svojej útlučkej postave vyčarovať aspoň nejaké krivky. Nech žijú jej kozy, to teda hej.

Všetky tri kamarátky boli Američanky, ktoré pomaly končili magisterské štúdium, bavili sa o diplomovkách a plánoch do budúcnosti, preberali pracovné pohovory a meditovali, ako, dočerta, získať pracovné víza. Adelaide práve v ten deň dostala mail od Sam, bývalej kolegyně z New Yorku – a jednej z mála manažérok, ktorá ju nezaplavovala nekonečnými papierovačkami a hubovou polievkou. Sam sa zaujímala, či by sa Adelaide nechcela vrátiť do technologickej sféry. Vraj už istý čas pracuje ako riaditeľka pre komunikáciu v startupe, ktorý sa volá Alliance Technologies, a má

veľkú potrebu (podľa Adelaide dosť nešťastný výber slov) zohnať solídnu zástupkyňu pre Britániu.

Ponuka zahŕňala aj veľmi príjemný plat a víza pre kvalifikovaného pracovníka, ale nebola to práca v redakcii či v marketingovom oddelení nejakého vydavateľstva – Adelaide sa totiž zaprisahala, že presne taký džob v Londýne získa, a preto celý rok vypisovala recenzie kníh a prehľady nových titulov (na voľnej nohe, za mizerný honorár). Nakrúcala si špagety na vidličku a spoločne s kamarátkami zvažovala výhody a nevýhody.

Večná otázka, či uprednostníš lásku alebo prachy, povedala Celeste. *Akurát v tvojom prípade ide tuším o lásku ku knihám.*

Adelaide prikývla. Na zápästiach a nad panvovými kosťami mala vytetované citáty od Sylvie Plathovej, Louisy May Alcottovej a Emily Dickinsonovej, hrudný kôš jej zdobili náčrty ilustrácií z *Malého princa* od Exupéryho a na ľavej polovičke zadku sa jej skvela drobná broskynka, pikantná poklona knihe *Daj mi tvoje meno*.

Knihy – teda vlastne slová – mala najradšej na svete a pomyslenie, že by s nimi mohla každý deň pracovať a zároveň sa s nimi hrať, ju nesmierne nadchýnalo. Rovnako ju však nadchýnal príslub stabilnej práce a gigantický nástupný bonus, ktorý by si mohla rozmeniť na mince a zaplávať si v nich ako strýko Držgroš.

Mám o čom premýšľať, skonštatovala s plnými ústami.

Celeste a Madison mali pred sebou rovnako ťažké rozhodovanie. Práca ich čakala aj doma v USA – školy, na ktorých učili, im na rok podržali miesta –, ale neodolateľný Londýn im zjavne učaroval a obe už mali na nasledujúce týždne naplánované pohovory na najlepších súkromných školách v meste. Čoraz väčšmi túžili získať prácu na tejto strane Atlantiku a zostať v Londýne, lebo sa nechceli vzdať jeho čajovní a malebných uličiek s pestrými domami prestavanými z bývalých stajní. Adelaide sa s tým pocitom dokonale stotožňovala.

Skrátka, mali čo rozoberať.

Zaplatili a zostali pri stole, pomaličky dopíjali zvyšky nápojov a diskutovali o milióne rozhodnutí, ktoré ich čakajú. Keď Adelaide postrehla, koľko je hodín, schmatla pršíplášť a hrnula sa von, jednohlasne jej zahmkali pesničku Raz príde môj princ z Disneyho Snehulienky.

Ále, chodte do riti, zahriakla ich so smiechom. Kamarátky ju uistili, že nemá rozmazanú maskaru ani pesto medzi zubami, a už jej nebolo.

Dostaneš ho, Adelaide, zakričala za ňou Celeste. Kozy furt vyzerajú super!

Rovnako ako dva dni predtým, Adelaide sa opierala o fasádu budovy, čakala na Roryho Hughesa a uvažovala, čo by asi tak mala robiť s rukami. Rezervovala miesta v nenápadnom bare Blind Pig, ktorý sídli nad reštauráciou Social Eating House. Nápojový lístok bol plný drahých koktailov a prepracovaných ilustrácií, každý drink inšpirovaný nejakou detskou knihou. Miesto ako stvorené pre knihomoľov s temnotou v duši, čiže pre Adelaide, zároveň aj ideálne prostredie na to, aby sa s Rorym podelila o ďalší kúsok zo seba.

Ahojček, pozdravil ju zrazu a chytil ju za rameno.

Jéj, čau, zhĺkla prekvapene. Navzájom sa vybozkávali na obe líca. Ako v Európe, pomyslela si Adelaide a zamierila dnu.

Rezervácia pre dvoch na meno Andy, povedala pri vchode.

Vždy rezervujem miesta ako Andy, vysvetlila Rorymu. „Keď do telefónu poviem „Adelaide“, väčšinou mi nikto poriadne nerozumie. Zasmial sa a prikývol.

Inak, dnes večer ti to mimoriadne svedčí, Andy, povedal.

O chvíľku už sedeli v boxe a čašík sa zaujímal, či majú nejaké otázky k nápojovému lístku. Rory si vypýtal odporúčanie – Adelaide postupom času zistila, že aj to patrí k jeho zvykom. (Najprv to vnímala ako zdvorilosť, Roryho schopnosť nadviazať rozhovor s hocikým, aj s úplne cudzími ľuďmi. Až neskôr si uvedomí, že je to jeden z prejavov jeho fatálnej neschopnosti urobiť jednoznačné rozhodnutie.)

Vybrala si sladučký koktail s názvom Medík macka Pú. Rory si na radu čašníka objednal koktail s názvom Paddington stratený a nájdený – zmes citrusových chutí a vodky, servírovaný s miniatúrnym chlebkíkom s marmeládou a lístočkom s odkazom *prosím, postarajte sa o tohto medvedíka*. (Keď odchádzali, Adelaide lístoček schmatla a strčila si ho do kabelky. Na pamiatku.)

Videla si Paddingtona 2? spýtal sa. *Sakramentské majstrovské dielo, prisahám.*

Tým odštartoval rozhovor o obľúbených filmoch a knihách, o postavách, ktoré v detstve najväčšmi zbožňovali. Adelaide také otázky – dostávala ich na každom rande – väčšinou odbila nacvičenými odpoveďami. Nechcela pôsobiť príliš staromódne ani naviac, tak tvrdila, že jej obľúbené filmy sú *Spolok mŕtvych básnikov* a *Impérium vracia úder* (neboli to vyslovené klamstvá), nie *Smiešna tvár*, *Američan v Paríži* a *Spievanie v daždi*. No Rory – milý, príťažlivý Rory, ktorý zbožňuje Paddingtona? Pri ňom mala pocit, že sa môže úprimne prejaviť ako beznádejná romantička a milovníčka starých muzikálov.

Vyrozprávala mu, že ako päťročná poskakovala po kúpeľni a napodobňovala choreografiu Debbie Reynoldsovej ku skladbe Good Morning. Usmial sa. Jeho mama tiež mala rada *Spievanie v daždi*, ale ostatné z tých filmov nevidel.

Musíš si ich pozrieť! vyhlásila. *Sú také veselé a energické. Ako penový kúpeľ pre dušu.*

Niekedy si ich musíme pozrieť spolu, povedal.

Znovu sa mu zablyslo v očiach, keď začala vymenovávať svoje najobľúbenejšie knihy. *Malý princ*, samozrejme (ani nevedela spočítať, koľkokrát ho čítala). *Sklenený zvon*, *Malé ženy* a *Struny času*. *Daj mi tvoje meno. 1984. Nezabíjajte vtáčika.*

Povedal, že posledné dve patria k jeho najobľúbenejším, zelené oči mu iskrili. Atticus Finch bol oddávna jeho hrdinom. *A čítala si aj Postav hliadku? Zlomilo mi to srdce.*

Rory vykladal, ako si na univerzite obľúbil Huga, Hemingwaya a Godarda, ako pár rokov predtým pozeral *Princeznú nevestu* stále

dookola, keď sa spamätával z operácie slepého čreva. Rozprával, ako kedysi čítal Harryho Pottera s baterkou pod perinou a ako s bratmi hrával kriket.

Kde si vyrastal? spýtala sa Adelaide, položila mu ruku na koleno. Pozrel dolu a letmo sa usmial.

V malej dedinke v Surrey, volá sa Shere, povedal. Neďaleko od samotného Harryho Pottera.

Adelaide si predstavila rady slamených striech a domy v tudorovskom štýle. Pred očami sa jej objavili trávniky s čarovnými studničkami a každú jar so záplavou narcisov, podobne ako v anglickom mestečku, kde strávila pár rokov z vlastného detstva.

A tvoja rodina? spýtala sa. *Stále tam bývajú?*

S bratmi sme sa rozprchli po Londýne a Manchestri, povedal, ale rodičia boli Íri a väčšina ostatných príbuzných žije v Galway.

Boli, postrehla. Minulý čas.

A ty? spýtal sa. *Kde v USA býva tvoja rodina?*

Väčšina v Bostone, povedala. Všetky sme tam chodili do školy a sestry tam bývajú doteraz, mama sa tam pred pár rokmi presťahovala, aby pomohla s mojím synovcom. Otec sa po rozvoze znovu oženil a teraz býva v New Jersey s druhou manželkou a jej dcérami.

Rory prikývol, poznamenal, že už dávno chcel navštíviť Boston a pozrieť si lavičku, na ktorej sedával Dobrý Will Hunting (ďalší obľúbený film). *Vezmem ťa tam, mala sto chutí vyhrknuť, ukážem ti tú lavičku, povozíme sa na labutích člnoch a zoznámíš sa s mojou šialenou, úžasnou rodinou a bude to dokonalé.*

Odpila si z nápoja.

Mal by si tam zájsť, keď budeš nabudúce pracovne v Štátoch, povedala nahlas.

Ako na želanie, Londýn v ten večer pripomínal filmové kulisy. Poobede pršalo – veď čo iné by sa dalo čakať v aprílovom Londýne? –, teplé svetlo pouličných lúčok sa odrážalo od mokrych chodníkov a zalievalo mláky oranžovou žiarou. Z mriežok stúpa-

li kúdoly pary, a keď Rory a Adelaide vyšli von (opäť ich zdvorilo vyprevadil personál tesne pred záverečnou), zase začalo popŕchať.

Škoda, že nemám parazól, povedal Rory.

Adelaide sa zachichotala popod nos, sama len nedávno zistila, že to slovo existuje.

Čo je? ohradil sa. *Smeješ sa na mojom prízvuku?*

Nie, povedala. *Smejem sa sama na sebe, lebo som z tvojho prízvuku celá paf.*

Preplietol si s ňou prsty a prudko ju stiahol do bočnej uličky. Bleskový pohyb až smiešne pripomínal filmovú scénu, Rory mal na sebe dlhý kabát a jazykom jej znovu vkĺzol do úst a ako má, prepána, dýchať? Snažila sa, aby si ten moment dokonale vryla do pamäti. Chuť v jeho ústach: vodka a pomaranče. Vôňa mokrého chodníka. Tehly, ktoré ju tlačili do chrbrta.

Toto som chcel urobiť celý večer, zašepkal, dotýkali sa pritom nosmi. *Išla... išla by si ku mne, Adelaide?*

Uhm, hlesla bez dychu. Áno, veľmi rada by išla.

Rory býval neďaleko London Bridge v dome plnom strašne vysokých chalanov. V predsieni sa povaľovala kopa obrovských topánok, o ktoré sa Adelaide okamžite potkla, keď jej otvoril dvere. S hlasným capnutím sa zachytila o zábradlie.

Pánabeka, prepáč, zašepkala.

Nie, mňa to mrzí, povedal Rory. *Ako keby som na teba nachystal pascu.*

Zaviedol ju na poschodie do svojej útulnej spálne plnej kníh. Malý kozub obklopovali štvorcové police, v každej priehradke sa tiesnili ošúchané knihy v tvrdej väzbe a vyblednuté pohľadnice. (Adelaide nevedela, odkiaľ tie knihy a pohľadnice pochádzajú, alebo lepšie povedané od koho. Ešte nie.) Vratké kopy brožovaných kníh na dlážke aj na nočnom stolíku, lístky do divadla a na koncerty pripnuté na nástenke pri dverách. Vedľa visela zarámovaná napodobenina *Ikarovho pádu* od Matissa.

Aj ja som bola vo februári na Kendrickovi Lamarovi, povedala Adelaide, prezerala si lístky. A pred pár rokmi som videla Clarencea Darrowa v divadle.

Fakt skvelá hra, povedal Rory. So spolubývajúcim sme ju videli viackrát. Premiéru a potom ešte dve reprízy.

Aj ja som bola na premiére! pochválila sa. Vyhrala som v lotérii lístky do prvého radu, keď som tu bola na študijnom pobyte. Jeden z najkrajších večerov, aké som kedy zažila.

Neuveriteľné, povedal Rory a zozadu ju objal, aký je svet malý.

Zakaždým, keď prišla do jeho izby, Adelaide skúmala výstavu lístkov a hľadala ďalšie magické zhody. Zistila, že na Kendrickovi sedeli len dva rady od seba. Obaja videli film *Once* presne na jej narodeniny v roku 2015 a asi o mesiac neskôr to isté baletné predstavenie *Veľkého Gatsbyho* v divadle Sadler's Wells (zhodli sa, že produkcia pôsobila príliš moderne). Obaja v živote videli práve jeden bejzbalový zápas, popíjali limonádu na tribúne štadiónu Yankee v ten istý dusný večer v júni 2016.

Ich životy sa preplietali, ako keby to tak niekto zariadil zámerne. Ako keby nejaké božstvo strávilo celé stáročia vymýšľaním ich príbehu, starostlivo plánovalo každý detail a dláždilo ich cesty. Vtedy však Adelaide ešte zďaleka nevedela tak veľa. Vnímala len, že ju jej princ objíma a v chrbtici cítila jemné chvenie.

Smiem ti to dať dolu? spýtal sa a potiahol ju za pršíplášť.

Smieš, prikývla, ale nechystala sa dovoliť mu, aby jej stiahol aj iné kusy oblečenia. Prvý raz vo svojom dospelom živote sa Adelaide rozhodla, že chce zažiť výnimočný sex. Chcela si vychutnať trochu dychtivého očakávania, než sa ich vzťah prehupne do najintímnejšej roviny.

Nevadilo by ti, keby sme, ehm, dnes v noci nemali sex? spýtala sa. *Teraz nemôžem. Chápeš, ako to myslím.*

Adelaide si každých pár mesiacov dávala pichnúť antikoncepčnú injekciu, jej menštruácia teda sotva stála za reč, ale aj tak potrebovala výhovorku, aby ospravedlnila svoje rozhodnutie. Zvyk je železná košela.

Prosím ťa, jasné, že by mi to nevadilo! uistil ju. *Stačí, že si tu so mnou, nič iné mi nechýba k šťastiu. Aj keď musím povedať, že tvoje kozy vyzerajú fakt super.* Celeste mala pravdu! Adelaide sa potíchu zasmiala.

Fuj, povedal som to ako hulvát, ospravedlňoval sa. *Prepáč. Ani neviem, ako mi to vyletelo.*

Len vďaka podprsenke, vysvetlila. *Teraz sa bojím, že budeš sklamaný, keď ich uvidíš bez nej.*

Na tebe by ma nič nemohlo sklamať.

Rory urobil mäťový čaj, popíjali ho v tureckom sede na jeho posteli, šepkali si a chichotali sa ako malé decká. Bozkávali sa, túlili sa k sebe, pri rozprávaní sa dotýkali nosmi. Bolo to nevinné, výnimočné – úplne iné než jej zvyčajné zážitky s mužmi.

Myslím, že máš tie najkrajšie oči na svete, povedal. *Obrovské, žiarivé, orieškovohnedé – vysnívané oči.*

Ani si neuvedomil, že parafrázoval *Struny času*, ktoré Adelaide čítala ako dievčatko („Vieš čo, máš vysnívané oči“), a už vtedy si pomyslela: *dúfam, že mi to raz nejaký chalan povie.* Rory na každú jej strunu sakramentsky presne trafil, hral na jej srdci ako na harfe.

Keď sa Adelaide konečne pozrela na hodiny, boli dve po polnoci – už dávno mala byť doma. V pondelok sa jej začínali záverečné skúšky a zaprisahala sa, že sa bude celý víkend poctivo učiť (posledných pár týždňov sa riadne flákala).

Mala by som vypadnúť, povedala.

Nie, protestoval. *Môžeš spať tu! Požičiam ti tričko, pozrieme si nejaký sitkom, bude nám super. Ráno ti spravím raňajky!* Bola to jedna z najkrajších vecí, aké jej kto kedy povedal.

To je veľmi lákavá ponuka, povedala, *ale fakt by som mala ísť domov.*

Neodchádzaj, presviedčal ju. *Prosím. Smiem si ťa ešte na chvíľku nechať?*

Nežne ho uhryzla do spodnej pery.

Musím ísť, povedala, *ale sľúbiš mi, že sa ešte ozveš?*

Slubujem, povedal. A ty sa tiež ozvi. Skrížili si malíčky a sľúbili si to.

Požičal jej dáždňík a odprevadil ju k dverám, pobozkal ju a ešte raz sa spýtal, či naozaj musí ísť. Naozaj musela.

Môžem ťa aspoň odprevadiť k metru? spýtal sa. Alebo ti zavolám taxík?

Bola presvedčená, že to zvládne aj sama. *Naozaj netreba*, uisťovala ho.

Dáš mi vedieť, keď prídeš domov živá a zdravá?

Jasné, prisľúbila. Ešte raz vďaka za ten dáždňík a čaj a fakt príjemný večer.

Keď zašla za najbližší roh, Adelaide opäť zavolała Eloise.

Prepána, Adelaide? vyhrkla Eloise. Stalo sa niečo? Nie je u vás hlboká noc?

Všetko je v pohode, povedala Adelaide. Vlastne ešte lepšie. Hej, je neskoro, ale... musím ti o tom chlapovi povedať viacej. Eloise, nikdy v živote som sa takto necítila.

Počas nasledujúcich mesiacov – dokonca aj rokov, len čoraz zriedkavejšie – sa Adelaide v myšlienkach vracala k tejto noci. Vybavovala si, že jej Rory skladá kompliment ako Calvin O'Keefe, hladká ju po vlasoch a bozkáva ju v daždi. Spomínala na telefonát s Eloise, s rukou priloženou na hrudi vnímala tlkot vlastného srdca a hlavou sa jej prehánalo: *Áno. Na toto som čakala. Toto je svetlo na konci veľmi temného tunela.*

Adelaide nemôžeme zredukovať na jej vzťah s Rorym Hughesom. On nevytvoril jej osobnosť, to urobila Adelaide sama. No tvrdenie, že táto noc nezmenila jej život, by bolo klamstvo. Keby sa dostala do časovej slučky ako vo filme *Na Hromnice o deň viac*, práve tento deň by chcela prežívať znovu a znovu. Tie spomienky jej neskôr spôsobovali bolesť, ale predsa sa ich nikdy, nikdy nechcela vzdať.

Za každých okolností by do toho jazera skočila, nech bolo akoľvek hlboké a nebezpečné, ligotavá hladina ju natoľko priťahovala, že nepripadalo do úvahy, aby sa odvrátila. Neexistovala verzia sveta, v ktorej by sa bezhlavo nezamilovala do Roryho Hughesa. Inej cesty nebolo.

Tri

Adelaide sa nedokázala sústrediť na učenie. Sedela na podlahe v knižnici (všetky stoly boli obsadené), laptop si položila na kolená a ľadovú kávu vedľa seba. Zízala na prázdny dokument vo Worde a predstierala, že si dokáže písať poznámky. Nedokázala to.

Bola unavená, zamilovaná a v mysli si donekonečna opakovala minulú noc. Ten bozk. Ďalší bozk. Jeho oči. Jeho úsmev. Ako zúfalo túžil, aby uňho prespala – lepšie povedané, ako zúfalo túžil po nej. Po Adelaide. A bodka.

Veľmi nezvyčajný pocit.

Odpila si z kávy, pretrela si oči, zaškúlila na obrazovku. *Napíš niečo, prikázala si. Čokolívek.*

Všeobecné nariadenie o ochrane údajov (GDPR) stanovuje šesť princípov, ktoré musia organizácie dodržiavať pri spracovávaní osobných údajov. Princípy zahŕňajú...

Adelaide študovala marketing a komunikáciu a na svoje veľké sklamanie sa pritom musela učiť aj legislatívu na ochranu dát, štatistickú analýzu a metódy rozpočtovania s nulovým základom. Odmietla ponuky na štúdium globálnych médií na London School of Economics a komparatívnej literatúry na University College London a namiesto nich si vybrala malú ekonomickú univerzitu s bežným názvom. Dali jej dvadsaťpäťpercent-

nú zlavu na školné a Adelaide uverila, že to stojí za to. Hlboko sa mylila.

(O pár mesiacov neskôr, keď Adelaide spomenula svoju školu, Rory zakaždým rýchlo dodal: *ale dostala sa aj na UCL! Je to hlavička*. Myslel to dobre, chcel ju podporiť, ale ona vždy mala pocit, že jej krúti nôž v rane.)

Vypísala si princípy ochrany osobných údajov – najprv na počítači, potom žiarivým gélovým perom na malé kartičky. Precvičovala si matematické príklady, kalkulovala marketingové rozpočty a analyzovala výmenné kurzy, šomrala si popod nos nadávky zakaždým, keď sa pomýlila. Nahlas si recitovala Shannonov a Weaverov model komunikácie, utierala metaforický prach z políc vo svojej mysli, ktorých sa nedotkla, odkedy ukončila bakalárske štúdium. Občas si dopriala päťminútovú pauzu, počas ktorej zízala na vlastné ruky a predstavovala si, že Rorymu strapatí vlasy alebo ho palcom hladká po brade s rozkošnou jamkou.

Ako na povel sa jej rozsvietil telefón.

Niečo na spríjemnenie učenia, napísal Rory. Pridal obrázok našuchoreného trpasličieho špica. (Vyzeral presne ako jej psík Puff, ktorého zanechala v USA. *Ako to mohol vedieť?* uvažovala.) Inak, pokračoval, ak by Ti to nevyhovovalo, v pohode mi to povedz, ale nechcelo by sa Ti so mnou ísť v piatok do divadla Globe? Hrajú *Ako sa vám páči* a počko má byť super. Čo Ty na to? x

Adelaide celé detstvo sledovala svoju staršiu sestru na javisku, poväčšine v stredoškolských predstaveniach alebo v miestnom divadle. Holly hrala Sandy z *Pomády*, Rosemary z *Lahkej cesty nahor* a Rosalindu z *Ako sa vám páči* na letnom tábore. Keď malička Adelaide nemohla zaspať – stávalo sa to pomerne často, alebo keď jej druhá sestra Izzy mala obzvlášť brutálny záchvat –, Holly im čítala *Príbehy zo Shakespeara* od Charlesa a Mary Lambovcov, recitovala ich šeptom ako uspávanku a hladkala Adelaide po vlasoch.

Neskôr, keď sa v škole začali učiť o Shakespearovi, Adelaide poznala odpoveď na každú otázku, ktorú im učiteľka na prvej hodine položila. *Vie mi niekto vymenovať tri kategórie, do ktorých sa*

Shakespearove hry najčastejšie zaradujú? Koľko sonetov údajne napísal? Ako sa volá divadlo, ktoré založil v Londýne?

Tragédie, komédie, historické hry. Stopäťdesiatštyri. Globe.

Globe? odpísala. Absolvovala exkurzie a čítala o jeho začiatkoch, ale nikdy sa jej nepošťastilo vidieť tam predstavenie. Nikto ju nikdy nepozval. Tam som chcela ísť asi tak celý život a Ako sa vám páči je jedna z mojich najobľúbenejších hier. Takže áno, veľmi mi to vyhovuje. Dokonale! (A vďaka za tú rozkošnú motiváciu!)

Rezervujem lístky, odpísal. x

Adelaide mala pocit, že v jej srdci od samej radosti nastal skrat.

Nasledujúcich pár dní preletelo vo víre kartičiek s poznámkami, šálok espressa a telefonátov s bývalou kolegynou Sam, ktorá sa na budúci týždeň chystala do Londýna (*Mali by sme zájsť na drink a prebrať pracovné príležitosti, čo ty na to?*). Adelaide si svojich päť skúšok rozvrhla na desať dní, najkratšia a najťažšia ju čakala nakoniec. Do piatkového poobedia zvládla tri testy, dobrých dvanásť hodín sa učila na ďalšie a zúfalo si potrebovala zdriemnuť.

O jednej pootvárala okná, zložila sa na posteľ, prehodila si prikrývku cez plecia a zavrela oči. Nepochybovala, že sa asi o hodinu zobudí, ale pre istotu si na štvrtú nastavila budík. S Rorym sa mala stretnúť pri divadle o pol siedmej a chcela si dopriať dosť času na to, aby si mohla poriadne vyžehliť a prežehliť vlasy a...

Oči otvorila presne o pol šiestej, pätnásť minút predtým, než potrebovala vypadnúť. *Doriti!* Budík si predsa nastavila na štvrtú. *Doriti doriti doriti doriti doriti doriti!*

Adelaide si ošplíchala tvár studenou vodou a trochu sa primafovala, odľahlo jej, keď si dokonalú očnú linku spravila na prvý pokus. Vlasy si stiahla do nízkeho chvosta, zažehlila si končeky, vyrovnala pár neposlušných prameňov a jemných vláskov. Len málo vecí na svete ju škreklo väčšmi než neželané vlny vo vlasoch (zrejme prejav jej obsedantno-kompulzívnej poruchy) a v ten ve-

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy **Adelaide**.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.